

Jill Murphyová

Čarodějnice
škola povíme
Námořníkův poklad

Jill Murphyová

Čarodějnice
školou povíme

Námořníkův poklad

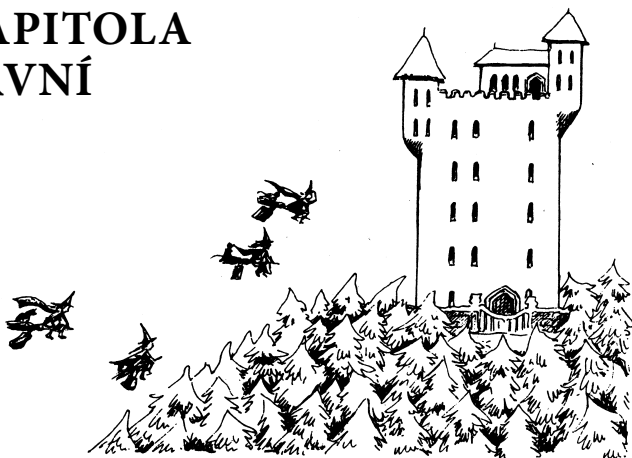
Majitelem této knížky je

Copyright © 1994 by Jill Murphy
Cover Illustration © Jill Murphy, 2010
Illustrations © Jill Murphy, 2010
Translation © Tomáš Bíla, 2010, 2013
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2013

ISBN 978-80-7388-793-3

KAPITOLA PRVNÍ

PRVNÍ DEN letního pololetí, když se žákyně Akademie slečny Krákavé pro čarodějnice slétaly po prázdninách zpátky do školy, přehnala se nad krajinou divoká vánice.

Školní rok v akademii se dělil na dvě pololetí. Zimní začínalo v září a táhlo se až do ledna příštího roku, po něm následovalo několik týdnů volna a letní pololetí, které trvalo od března do července.

Děvčata trávila ve škole nepřetržitě pět měsíců, takže si asi dovedete představit, jaká pochmurná nálada mezi nimi panovala kolem půlky pololetí, kdy se každá minuta vlekla jako hodina, radostné vzpomínky na prázdniny už dávno vybledly a světlo na konci tunelu ještě nebylo na dohled.

Čarodějky byly zvyklé na to, že prvních pár týdnů letního semestru bývá ještě taková zima, že to ani v nejmenším nepřipomíná léto, ale tento rok počasí překonávalo všechna očekávání.

Slečna Krákavá, laskavá ředitelka školy, pozorovala z okna své pracovny, jak na dvoře po jedné nebo po dvou postupně přistávají její žákyně. Pláště jim divoce vlály ve větru a některé z nich měly co dělat, aby se na namrzlých košťatech vůbec udržely.

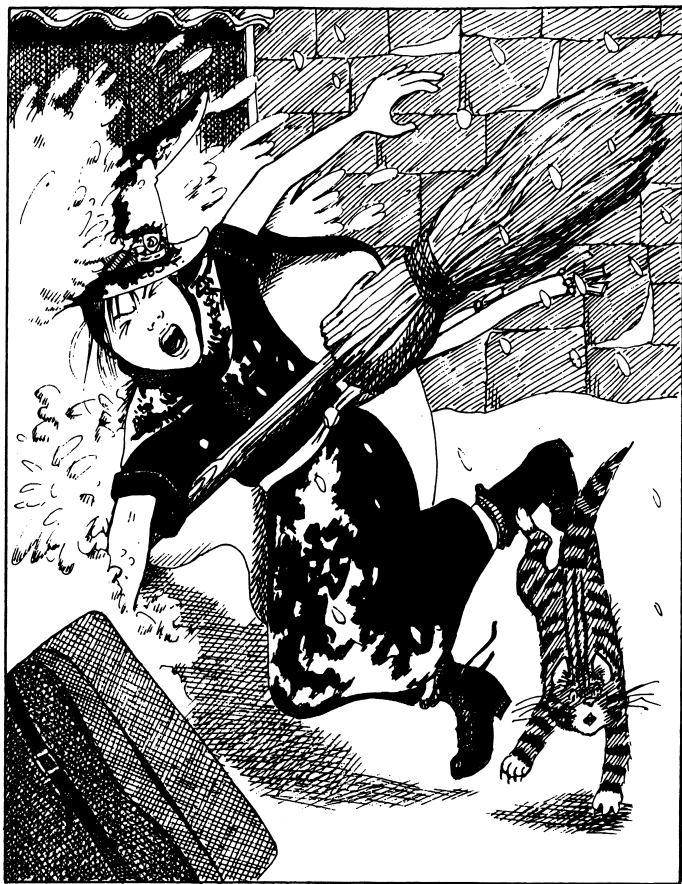

Mildred Virvátová, žákyně druhého ročníku, která se už teď mohla pyšnit pověstí nejhorší čarodějnice z celé školy, se snesla z nažloutlých mraků a zakroužila nad dvorem. Po dlouhé cestě měla celé koště pokryté sněhem a o nic lépe nedopadl ani klobouk, kufr, malý mourovatý kocourek a zbrusu nový školní stejnokroj, který si vzala na sebe.

Slečna Metlová (její příšerně přísná třídní učitelka) si totiž usmyslela, že staré černošedé uniformy vypadají na děvčatech až příliš marnivě, a přesvědčila ředitelku, aby je nahradila praktickou, oku lahodící černou barvou. Slečna Krákavá tento návrh jako obvykle s vlažností odsouhlasila (protože patřila mezi lidi, kteří dělají všechno pro to, aby se vyhnuli sporům), ačkoli v hloubi duše věděla, že se jí původní stejnokroje líbily víc. Změna vyvolala mezi děvčaty vlnu veselí a pobavení z toho, že někdo – byť je to přísná slečna Metlová –

považuje kombinaci černé se šedou za projev marnivosti.

Mildred pomalu navedla koště přes hradby, začala se snášet na dvůr a v duchu

přemýšlela o tom, zda se jí podaří odtrhnout od koštěte, nebo jestli k němu přimrzla. Sotva dosedla na zem, ohlédla se, aby zjistila, jak se vede Mourkovi. Její kocourek létání prostě nesnášel a dnes celou cestu kňoural tak usedavě, až se Mildred ježily vlasy. Nakonec se ukázalo, že byl do poslední chvíle zcela v pořádku, ale když viděl, že se blíží pevná zem, seskočil z koštěte a to se s Mildred nečekaně zhouplo. Elegantním obloukem popolétla vpřed, a než se nadála, zabořila se po hlavě do závěje. Vztekla se vyhrabala na nohy, oprašovala si z pláště sníh a přitom pozorovala, jak nad nádvořím školy přelétají její spolužačky. Většina z nich předvedla podstatně lepší přistání než ona.

„Co já si s tebou p-p-počnu, Mourku,“ povzdychla si a třásla se zimou, až se jí z toho chvěl hlas. „Jak mám dokázat, že ze mě bude dobrá čarodějka, když mám na krku takovou nešikovnou kočku, jako jsi ty?“

Mourek se otřepal a vmetl Mildred trochu sněhu do tváře. Co na tom, že si ji právě otřela! Dívka sňala klobouk z hlavy a z jeho okraje odlámala rampouchy, které jí za letu bouřkovými mračny doslova narostly před očima. Kocourek se schoval do závětrí, naježil srst a zoufale pozoroval ty spousty sněhu všude kolem. Oba vypadali dost žalostně.

„Maud? Maud Měsíčková!“ zvolala Mildred, když se přes vysokou zeď přehouplo koště její spolužačky. Maud na ni zamávala a pomalu se snesla do sněhu vedle ní.

„Millie!“ zvolala vesele. „To je ale počasí, vid’? A přitom tomu říkají *letní* pololetí!“

Mildred se postavila na nohy, oprášila ze sebe co nejvíc sněhu, popadla koště a kufr

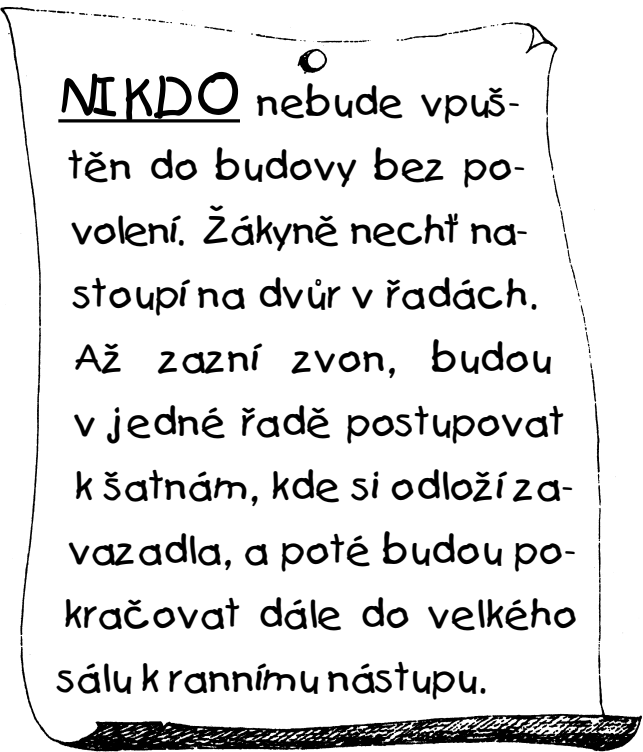
a začala se brodit za Maud. Když to Mourek viděl, rychle opustil úkryt a zaujal obvyklé místo na Mildredině rameni.

„Myslíš, že by nám v tomhle počasí mohli výjimečně trochu víc zatopit?“ zeptala se Mildred.

„O tom pochybuju,“ namítla Maud. „Víš, jak říkají: Ve zdravém těle zdravý duch, nic není nad čerstvý vzduch a tak dál... Co si myslíš o těch nových stejnokrojích? Ne-připadají ti přece jen trochu moc křiklavé?“ ušklíbla se potměšile.

Zástup čarodějek na dvoře se pomalu rozrůstal a ty, které přiletěly mezi prvními, už přešlapovaly na místě, aby se trochu zahřály. Většina z nich doufala, že je tentokrát třeba pustí rovnou dovnitř, aniž by se musely řadit venku. Už takhle na ně byl prazvláštní pohled – černé pláště se rojily na bílém sněhu, jako by se před školou slétlo hejno vran.

Najednou se otevřely dveře a z nich vyšla Ethel Svatoušková, spolužačka z Mildredina ročníku, která se ke všem – ale zvláště k ní – chovala, jako by byla jejich velitelka. Beze slova se postavila ke dveřím a přišpendlila na ně nápis tohoto znění:

NIKDO nebude vpuštěn do budovy bez povolení. Žákyně nechť nastoupí na dvůr v řadách. Až zazní zvon, budou v jedné řadě postupovat k šatnám, kde si odloží zavazadla, a poté budou pokračovat dále do velkého sálu k rannímu nástupu.

„Tak vidíš,“ podotkla Maud sklesle. „A mimochodem, jak se Ethel dostala dovnitř, když my se tu všechny klepeme zimou? To by mě vážně zajímalo. Podívej se na ni! Té je hej, když byla až doteď v teple a nemusela stát na mrazu a čekat, až ji někdo milostivě pustí dovnitř.“

„Podívej, Maud,“ přerušila ji Mildred. „Zdá se mi to, nebo na nás mává?“

„Mildred Virvátová!“ zavolala Ethel, které se nechtělo vycházet zpod klenby hlavního vchodu, kde byla alespoň trochu chráněna před sněhem. „Máš se hned dostavit do pracovny slečny Krákavé, chce s tebou mluvit. Tentokrát ti to opravdu moc dlouho netrvalo,“ dodala přezíravě. Pokušení rýpnout si do Mildred bylo očividně příliš silné. „Jak dlouho jsi tady, že už jsi stačila něco provést? Pět minut?“

Zlomyslně se ušklíbla, vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře.

„Ach, Maud,“ povzdychla si Mildred nešťastně. „Slečna Krákavá mě určitě viděla, jak jsem málem spadla z koštěte. Snad by mohla přimhouřit oko, když máme sněhovou vánici a viditelnost jen pár metrů.“

„Nic si z toho nedělej, Mil,“ uklidňovala ji Maud. „Skoro ti závidím, že si zavola-la tebe a ne mě. V její pracovně bude určitě krásně teplo, a než si vyslechněš, co ti chce říct, můžeš se ohřát u jejího krbu. A navíc je docela možné, že tě vůbec neviděla spadnout z koštěte. Co když pro tebe má nějakou dobrou zprávu?“

„Dobrou zprávu?“ rozesmála se Mildred. „To by bylo asi poprvé. No, raději tam půjdu a zjistím, co jsem podle ní provedla. Co kdybys mezitím zkusila najít Enid? Nejspíš už taky dorazila.“

Enid byla jejich nerozlučná kamarádka.

„Dobrý nápad,“ souhlasila Maud. „Budu ti držet palce.“

Mildred zvedla koště i kufr a pomalu se brodila sněhem směrem ke kamennému schodišti a velikým vstupním dveřím.

KAPITOLA DRUHÁ

VNITŘ ŠKOLNÍ BUDOVY nebylo o mnoho tepleji než venku na dvoře. Většinu oken představovaly jen úzké otvory bez výplně, takže na chodbách neustále hvízdal vítr a pod parapety ležely malé hromádky navátého sněhu. Mildred se zadívala na vzdálené dveře vedoucí do pracovny slečny Krákavé – a ihned zpomalila na šnečí tempo, jako by vší silou chtěla oddálit ten

okamžik, kdy bude muset vejít dovnitř a dozví se, že zase – ani ne deset minut po začátku pololetí – něco provedla.

Nakonec zlehounka zaklepala a doufala, že jí zevnitř nikdo neodpoví.

„Dále!“ ozval se za dveřmi dobromyslný hlas slečny Krákavé. Mildred otevřela dveře a zadívala se do laskavé tváře paní ředitelky, která seděla za svým psacím stolem hned vedle krbu, v němž plápolal nádherně hřejivý oheň.

„Ach, to jsi ty, má drahá,“ usmála se na ni slečna Krákavá. „Jen pojď dál a posaď se ke krbu. Zdá se, že jsi úplně promrzlá. Ráda bych si s tebou promluvila. Venku je příšerné počasí, co říkáš?“

„Ano, slečno Krákavá,“ souhlasila Mildred opatrně, ale přece jen ji trochu uklidnilo pomyšlení, že se na ni slečna Krákavá – aspoň podle tónu hlasu – snad za nic nezlobí. Možná měla Maud pravdu a ředitelka

si ji nechala zavolat k sobě do pracovny jen proto, aby jí sdělila nějakou dobrou zprávu.

Mildred se s radostí posadila do křesla kousek od krbu. Mourek jí hned seskočil z ramene a schoulil se do klubíčka tak blízko u ohně, že si málem spálil kožíšek.

„Mourku!“ zavolala na něj Mildred a lusкла prsty. „Pojď ke mně, ale honem!“

Kocourkovi se však sálající teplo krbu zalíbilo natolik, že si své paní vůbec nevšímal. Nehrál se ale jen on, ve vytopené místnosti začal pomalu rozmrzat i Mildredin cestovní plášť. Z okraje špičatého klobouku

jí odpadly tři malé rampouchy a téměř zároveň tiše cinkly o zem.

„Nuže dobrá, Mildred,“ spustila po chvíli slečna Krákavá a přes propletené prsty se na svou žákyni pozorně za-

dívala. „Chtěla jsem s tebou mluvit o tom tvém kocourkovi. Je roztomilý, že ano?“

„Ó ano, slečno Krákavá,“ přikývla Mildred. „Je moc roztomilý, ale ne zrovna poslušný. Jednak se ještě pořád strašně bojí létání na koštěti, jednak se mi ho zatím nepodařilo vycvičit, aby dělal, co mu řeknu, ale je takový veselý a...“

„Ano, má drahá,“ přerušila ji slečna Krákavá. „Na první pohled je jasné, že je to roztomilé stvoření, ale když jsem se před chvílí dívala z okna,

viděla jsem, jak jsi přiletěla, a nemohla jsem si nevšimnout, že jsi kvůli kocourovi ztratila rovnováhu a spadla z koštěte. Víím, že je to milé zvíře, ale opravdu je prakticky nepoužitelný, a kdykoli se všichni shromáždíme na nástupu nebo na nějaké přehlídce, kazí

celkový dojem. Všechny ostatní kočky, dokonce i některá kořata žákyň prvního ročníku, způsobně sedí v řadě, jen ten tvůj kocour na tobě visí a zatíná drápy jako o život. Vlastně nikdy úplně nedospěl, že? Ani nemluvě o tom, že je mourovatý, což mezi všemi těmi černými kočkami působí rušivě.“

Mildred mlčky zírala na ředitelku a hlavou se jí honily ty nejčernější myšlenky. Další rampouch tiše odpadl od okraje klobouku a zůstal jí ležet na klíně.

„Každopádně, má drahá,“ pokračovala slečna Krákavá, „jsem si říkala, jestli by ti při dalším studiu nebyla prospěšnější nějaká pořádná černá kočka. Jedna z dívek ze třetího ročníku, Fenella Horečková, přestoupila na Akademii slečny Kyvadlové a nechala nám tu velmi dobře vycvičenou kočku. U slečny Kyvadlové používají sovy, takže by jí tam kočka byla na nic. Kdybys chtěla, můžeš ji mít ty...“

Mildred nad takovou nabídkou pohoršeně potřásla hlavou, až jí z klobouku opadal zbytek rampouchů. Zvedla Mourka z předložky před krbem, sevřela ho v náručí a zabalila ho do cípu svého prakticky a střídmě černého stejnokroje.

„Ale co by bylo s Mourkem, slečno Krákavá?“ zeptala se. „Víte... Je to od vás sice velmi laskavé, že se o mě tak staráte, ale já už ho mám skoro dva roky a on mě potřebuje – právě proto, že není zrovna bystrý – a já ho mám moc ráda.“

Slečna Krákavá se na Mildred shovívavě usmála. Její zákyně vypadala dost žalostně, jak tu stála v promáčených šatech, ze kterých stoupala pára, a tiskla v náručí prakticky nepoužitelného kocoura.

„Jen klid, drahá,“ pokračovala konejšivým hlasem. „Nemusíš se bát, našli bychom pro něj dobré místo. Paní Škrobová, naše školní kuchařka, mi zrovna dnes ráno povídala, že se jí do kuchyně dostaly myši a že by potřebovala nějakou kočku. Řekla bych, že tenhle malý mourek by byl pro takovou práci jako stvořený, co myslíš? A když ho uklidíme dolů do kuchyně, vůbec nebude vadit, že není černý jako všechny ostatní kočky.“

„Ale, slečno Krákavá,“ namítla Mildred, „Mourek se myši strašně bojí. Určitě by nedokázal...“

„Nesmysl, Mildred,“ usmála se slečna Krákavá. „Žádná kočka se přece nebojí myši! To je mi nápad. Ne, vážně si myslím, že by sis měla vzít kočku po Fenelle – určitě by ti to v dalším studiu hodně pomohlo. A tady Mourek si bude spokojeně žít v kuchyni, celý den bude lovit myši, a když bude unavený, schoulí se do tepla za pecí. Tak

šup, odnes ho dolů! S paní Škrobovou jsme se domluvily, už na tebe čeká. A pospěš si, abys nepropásla slavnostní nástup. Svou novou kočku máš v kuchyni.“

„Ano, slečno Krákavá. Děkuju, slečno Krákavá,“ špitla Mildred a marně se snažila zadržet slzy, které jí vyhrkly do očí. Sevřela Mourka v náručí ještě pevněji a vyšla ven na chodbu, kde ji hned ovanul studený proud vzduchu. Sotva za sebou zavřela dveře, rozechvěla se zimou.

KAPITOLA TŘETÍ

UCHYNĚ BYLA v podzemních prostorách školy, a kdo do ní zamířil, musel projít několika dlouhými temnými chodbami a po úzkém točitém schodišti. Cesta z jídelny trvala skoro půl hodiny, což vysvětlovalo, proč se jídlo na talíř dostalo vždycky úplně studené.

„Jen se neboj, Mourku,“ vzlykala Mildred do rozcuchaného kožíšku kocoura, jehož

svírala v náruči. „Nějak už vymyslím, abychom mohli zůstat spolu. Budu za tebou tajně chodit a budeme spolu cvičit, aby ses naučil létat na koštěti, a možná bych se mohla naučit nějaké kouzlo, které by ti přebarvilo srst načerno. Nevím, proč je to zrovna teď takový problém, když to zatím nikomu nevadilo. Vždyť nás sami dali dohromady. Je to tak nespravedlivé...”

V kuchyni, kde bylo díky velikým pecím a rozpáleným plotnám příjemné teplo, panoval čilý ruch. Nad otevřeným ohništěm v jejím středu stál obrovský kotel plný bublající ovesné kaše, která se měla podávat k snídani hned po slavnostním zahájení nového pololetí.

Mildred chvíli nerozhodně přešlapovala ve dveřích a pozorovala čtyři pomocné kuchařky, které měly příliš mnoho práce, aby si jí všimly. Paní Škrobová, obtloustlá dáma, jejíž tělo mělo proporce veliké hlávky

zelí, seděla na konci pětimetrového pracovního stolu a listovala obrovskou kuchařskou knihou.

„Á, Mildred Virvátová!“ řekla, když si jí konečně všimla, a pozorně si ji prohlédla od hlavy k patě. „Ty nám určitě neseš toho

nového myšilova! Jen pojd' dál a ukaž nám ho, děvenko. Nestůj tam ve dveřích jako hromádka neštěstí!“

Mildred nerozhodně postoupila o pár kroků blíž a vymotala Mourka ze záhybů svého pláště. Pomocné kuchařky se sešly kolem ní a začaly jejího kocourka drbat pod bradou a uhlazovat mu rozčepýřený kožíšek.

„Nemusíš se o něj bát, myší tady máme tolik, že hladovět určitě nebude. A tady ti za něj dám Ebony. Je až příliš dobře vycvičená a chytrá na to, aby zůstala v kuchyni a chytala myši. Tak polož toho svého mourovatého lovce na zem, Mildred. Přece tu nechceš zůstat celý život a chytat myši s ním, ne?“

S těmito slovy podala Mildred velký proutěný kufřík. Mildred se zadívala dovnitř a spatřila v pološeru pár jasně zářících zelených očí. Mourek, který si očividně vychutnával zdejší teplo, se uvelebil ve své obvyklé pozici kolem jejího krku.

Mildred nezbývalo nic jiného než předat ho kuchařce, vzít si druhou kočku a jít.

„Můžu se na něj přijít podívat?“ zeptala se nesměle, když Mourka sundala z ramen a podala ho paní Škrobové.

„Myslím, že by to nebylo zrovna moudré, Mildred,“ mínila obtloustlá kuchařka, jež pevně sevřela kocourka, který se marně snažil vrátit na ramena své čarodějnice. „Bude mít tolik práce s chytáním myší, že mu na návštěvy asi nezbude žádný čas. Tak běž a dobře se starej o Ebony – je to kočka, na kterou můžeš být právem hrdá! Jsem si jistá, že jak

ji jednou posadíš na koště a proletíš se s ní, hned zapomeneš na tohohle malého caparta. Slyšíš? Už zvoní zvon ke slavnostnímu nástupu. Měla bys běžet!“

Mildred vyběhla z kuchyně a raději se ani neohlížela. Slyšela za sebou Mourkovo žalostné mňoukání, ale věděla, že v tuhle chvíli nemůže nic dělat. Cestou nahoru brala schody po dvou, doběhla do pokoje, odložila si zavazadla, koště a kufřík se svou novou kočkou a s vypětím všech sil dohonila Maud a Enid právě ve chvíli, kdy se chystaly vstoupit do velkého sálu.

„Ahoj, Mil!“ pozdravila ji Enid. „Co se stalo?“

„Co je s tebou, Mildred?“ podivila se Maud, když si všimla, že kamarádka má slzy na krajíčku. „Vypadáš, jako by se stalo něco hrozného.“

„Taky že ano,“ špitla Mildred a potichu se rozplakala. „Povím vám to později.“

Po slavnostním nástupu, na kterém slečna Krákavá ohlásila, že přestávka na oběd bude ve velkém sále, protože na dvoře před školou už leží vysoké závěje sněhu, se děvčata rozešla do svých učeben na schůzku s třídními učitelkami.

Mildred a její spolužačky měly tu smůlu, že jejich ročník vedla slečna Metlová, nejpřísnější učitelka celé školy. Byla to žena, která dokázala jediným pohledem zarazit veškerou zábavu a dohnat své žákyně až k slzám. Nikoho by ani ve snu nenapadlo na její

hodině poslat pod lavicí psaníčko, zasmát se, nebo dokonce něco pošeptat spolužačce.

Cestou do učebny měla Mildred chvilku času na to, aby Maud a Enid vysvětlila, co se stalo s Mourkem.

Slečna Metlová už seděla za katedrou a čekala, až se děvčata usadí do lavic. Netrpělivě je sledovala, jak si vytahují učebnice a otevírají penály. V místnosti bylo jen o pár stupňů tepleji než venku a leckterá dívka se pokusila

šoupat nohama nebo si dýchat do dlaní v mar-
né naději, že se aspoň trochu zahřeje.

„Tak honem, děvčata!“ ozvala se sleč-
na Metlová netrpělivě. „Nechte už těch
hloupostí a dávejte pozor. Zás *taková* zima
tu není! Za chvíli budeme mít polední pře-
stávku a pak se můžete proběhnout po vel-
kém sále a trochu se zahřát. Teď vás tu vítám
na začátku nového letního pololetí. Mildred
Virválová, *co se ti zase stalo?!*“

Mildred upřeně hleděla na špičky vlast-
ních bot a v duchu se styděla za to, že nedoká-
zala zastavit vodopády slz prýstící z jejích očí.

„To kvůli její kočce, slečno Metlová,“ odpověděla za ni Maud. „Slečna Krákavá rozhodla, že Mourek bude chytat myši v kuchyni, a Mildred místo něho dostala kočku Fenelly Horečkové, která přešla na jinou školu.“

„Tak vida, Mildred,“ prohlásila slečna Metlová chladně. „Vůbec nechápu, proč pláčeš. Jestli je to, jak říká Maud, tak bych se na tvém místě spíš radovala. Fenellina kočka patří mezi ty nejlépe vycvičené na celé škole. Doufám, že teď, když už tě nebude obtěžovat ten nezvedený Mourek, se brzy dočkáme výrazného zlepšení tvých známek za let na koštěti. Posad se a přestaň už konečně naříkat.“

„Než se pustíme do nové látky, ráda bych vám, děvčata, něco oznámila,“ pokračovala slečna Metlová. „Myslím, že zrovna tebe by to mělo potěšit, Mildred. Pan Rowan-Webb, slavný kouzelník, kterého jsi loni vysvobodila ze zakletí, nám napsal dopis, v němž děkuje a nabízí celé naší třídě,

abychom všechny přijely strávit jeden týden letního pololetí v jeho domě na pobřeží.“

Několik dívek tiše zavzdychalo závistí a celá třída se jako na povel obrátila na Mildred v očekávání, jak na takovou nevídanou nabídku odpoví.

„Vypadá to, že za tuto lákavou nabídku vděčíme jen a jen *tobě*, Mildred,“ dodala slečna Metlová tak jízlivě, až se zdálo, jako by Mildred kárala, že provedla něco špatného.

Mildred nevěděla, jestli se má usmívat, nebo se tvářit provinile.

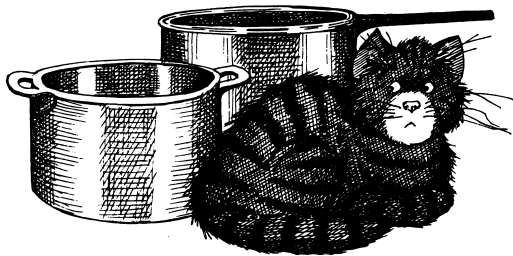
„No tak, děvče,“ dodala slečna Metlová, když si všimla jejího ustaraného výrazu. „Člověk by řekl, že představa týdenního výletu na pobřeží je dostatečným důvodem k radosti, ne?“

„To ano, slečno Metlová,“ špitla Mildred uplakaným hlasem. „Mám z toho velkou

radost. Jen mě napadlo, jestli bych si s sebou mohla vzít Mourka, aby si trochu odpočinul od chytání myší v kuchyni. Myslím, že by z toho měl stejně velkou radost jako...“ začala odvážně, ale když viděla, jak po ní slečna Metlová blýskla očima, hlas se jí zlomil a najednou ztratila odvahu tu větu dokončit.

Nakonec usoudila, že vůbec nemá smysl vyjadřovat nahlas, co by ji potěšilo. Sklopila oči a snažila se tvářit spokojeně, což bylo dost obtížné, jelikož se jí do očí pořád hrnuly slzy.

Maud ji pod lavicí vzala za ruku a pevně stiskla. Obě věděly, že třídní výlet nebude stát za nic, pokud budou celou dobu myslet na to, jak Mourek smutně sedí v kuchyni a čeká, až si pro něj Mildred zase přijde.

KAPITOLA ČTVRTÁ

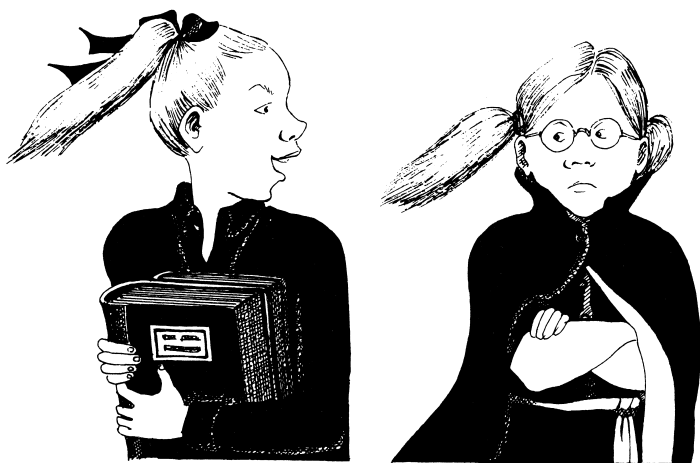
OČASÍ SE den ode dne lepšílo. Přestalo sněžit, závěje rychle roztály a slečna Krákavá děvčatům záhy dovolila trávit polední přestávky na dvoře, takže dívky měly dost času a prostoru k tomu, aby vymýšlely nové způsoby, jak se zahřát. Slečna Metlová naplánovala třídní výlet na první týden v květnu a celá třída doufala, že tou dobou bude už dost teplo, aby si dívky mohly zapla-

vat v moři a užily si trochu legrace. Jestliže se mezi děvčaty našla jediná, která se na týden strávený mimo školní budovu netěšila, pak to byla Mildred Virvátová.

„Doufám, že tam bude nějaká písčitá pláž,“ prohlásila Maud jednoho dne, když společně stály po kotníky v ledové břečce, která pokrývala celý školní dvůr.

„A jeskyně!“ dodala Enid.

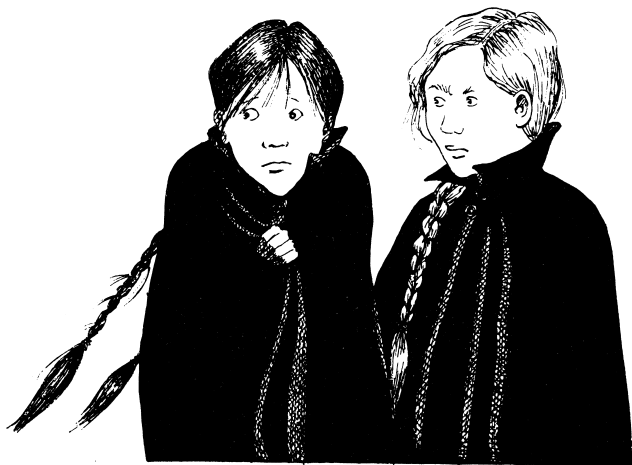
„A snad bude celý týden svítit sluníčko, abychom se mohly opalovat a plavat v moři,“ pokračovala Maud vzrušeně. „Co myslíš, Mil?“

„Mildred si o tom nemyslí vůbec nic,“ prohlásila Ethel Svatoušková, která čirou náhodou zrovna procházela kolem nich. „Aspoň v minulém pololetí jsem nezaznamenala jediný projev toho, že by *myslela*.“

„Dej mi už konečně pokoj, Ethel,“ hlesla Mildred smutně a sklonila hlavu tak hluboko, že si ji téměř schovala pod těžkým černým pláštěm.

„Tak se mi zdá, že se na náš třídní výlet vůbec netěšíš,“ pokračovala Ethel svým obvyklým provokativním tónem. „Stejně

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.